

Emilia Laine

**PROOSAA JA
PIPARKAKKUJA**

LIND&CO

**PROOSA JA
PIPARKAKKUJA**

Emilia Laine

**PROOSA JA
PIPARKAKKUJA**

LIND&CO

www.lindco.se
info@lindco.se

ISBN 9789181202564
KL 84.2

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien,
trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b §
("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

© Emilia Laine ja Bokförlaget Lind & Co, 2026

Kansi: Laura Noponen

Kannen suunnittelussa on hyödynnetty tekoälyä.

Taitto: Markus Paajala

Kustantaja: Bokförlaget Lind & Co Ab,

PL 1052, 101 39 Tukholma, Ruotsi

Paino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

1. JOULUKUUTA

Kuurupiiloa ja korvapuusteja

Milla laski Linda Sarron romanttisen uutuuskirjan pöydälle. Oman kahvilan pöydälle, höyryävän lat-
ten ja itse leivotun piparkakkuviinerin viereen.

Täydellisiä aamuja osui harvoin kohdalle, varsinkaan kiireisen kirjakahvila-arjen keskellä, mutta tänään kaikki oli mennyt nappiin: mikään ei ollut palanut eikä yksikään kone jumiutunut. Milla oli napannut oman kappaleensa *Intohimon portaita* suoraan laatikosta ennen kuin kylän Sarro-fanit saapuisivat hakemaan omansa – kukapa ei olisi halunnut Suomen kansainvälisimmän romanttisten bestsellerien kirjoittajan uutuutta heti tuoreeltaan. Ja nyt Milla sai hetkeksi heittäytyä italialaisen pikkukylän kielletyn rakkauden pyörteisiin.

Ikkunan takana nouseva talviaurinko valaisi Katajalahden keskustorin ympäristön tiilimakasiinit ja vaaleaksi rapatut rakennukset. Vanha ruukkikylä oli säilyttänyt keskustansa ennallaan halki uudistusten, ja nyt melkein kaikki rakennukset oli restauroitu liiketiloiksi. Kirjapuusti sijaitsi vanhassa postitoimistossa, jonka takahuoneeseen Katajalahden kunta oli vetänyt

vedet ja viemäroinnin. Kun Milla oli edeltävän kevään kaaoksen jälkeen etsinyt uutta liiketilaa, vanha postitalo oli tuntunut oikealta heti, kun hän oli astunut sisään rakennukseen. Valo lankesi korkeista 1800-luvun lopun ikkunoista juuri siihen, mihin Milla oli teettänyt kakkuvitriininsä. Nytkin glögijuustokakun kiille hohti kilpaa siististi hyllyihin aakkostettujen kirjojen kansien kanssa. Ulkona koko toriaukio kimalteli kuurassa.

Poikkeuksellisen kylmä marraskuu oli jäädyttänyt kaiken jo aikaisiin, mutta se sai Millan vain entistäkin paremmalle tuulelle. Hänen näyteikkunassaan oli valmiina suuri, koristeltu piparkakkuversio Katajalahden torin pohjakaavasta. Tänäa, joulukuun ensimmäisenä päivänä, hän pystyttäisi ensimmäisen talon. Valmis rakennus, Millan oma rakas postitoimisto, oli kuivumassa tiskillä. Se kestäisi nostamista jo hyvän aikaa ennen kuin Milla avaisi ovet asiakkaille.

Kaksikymmentäneljä rakennelmaa. Täydellinen joulukalenteri kylän tunnelmallisimmalle myymälälle.

Juuri silloin Millan näkökenttään purjehti musta pilvi, tai pikemminkin kulahtaneen villapaidan vihreä. Kaikista maailman ihmisistä Tuomas Virukoski, Millan vanha koulukaveri, oli takaisin Katajalahdelle muuttaessaan onnistunut jotenkin vuokraamaan vastapäisen vanhan kauppamakasiinin yläkeran asunnon. Nyt Tuomas lehahteli pitkin toria nukkavieruissa vaatteissaan ja ilmestyi aina Millan kirjakahvilaan kyselemään ties mitä vanhojen talojen oikuista tai Katajalahden palveluita. Tuomas oli lähtenyt heti lukion jälkeen etelään opiskelemaan, diplomi-insinööriksi tai joksikin sellaiseksi. Ei Milla edes muistanut, koska käytännön ihmisenä hän oli hakenut suoraan peruskoulusta Katan kanssa leipuri-kondiittorilinjalle Koskenniskan ammattikouluun, eivätkä siinä paljon muiden valinnat painaneet, kun Milla ja Kata rakensivat unelmaansa. Ei menty nyt siihen, miten unelmalle sitten kävi.

Milla olisi halunnut vielä lukea, mutta Tuomas oli melkein ovella. Hän silitti haikeasti *Intohimon portaiden* kantta sulkiessaan kirjan. Oli oikeastaan Sarron ansiota, että hänellä oli nyt uusi unelma. Kirjapuustissa yhdistyivät luontevasti hänen kaksi suurta rakkauttaan. Mielikuvitusta kutkuttavat kirjat ja makuhermoja hellivät leivonnaiset. Kaupan päälle tuli kokeilemisen ilo. Uusia reseptejä syntyi melkein viikoittain Eevan kanssa yhdessä ideoiden. Kummitäti oli oikein leipurivelho, timanttinen elintarvikealan ammattilainen vielä eläkepäivilläänkin.

Mutta Tuomas. Jostain syystä Tuomas oli keksinyt, että Millalta voisi pyytää apua mitä kummallisimmissa tilanteissa, eikä Milla hennonut olla auttamatta. Tuomas oli muuttanut takaisin Katajalahdelle kesällä ja siitä lähtien säännöllisesti ilmestynyt Kirjapuustiin, monesti päivän ensimmäisenä – ja myös viimeisenä asiakkaana. Huhu kertoi, että Virukoski olisi jäänyt työttömäksi sieltä insinöörifirmastaan ja palannut häntä koipien välissä kotikylille. Siltä mies näyttikin: luikki ostamaan Millalta ylijäämäleipiä aikaisin aamulla ja iltamyöhään. Millaa kävi Tuomas sääliksi, ja usein hän ei huolinut tältä rahaa, vaan antoi myymättä jääneitä tai yön yli nukkuneita. Aitoon taikinajuureen leivotut ruisnapit olivat Tuomaksen suosikkeja.

Milla loi haikean katseen pöydällä makaavaan Sarroon ja piparkakkuviineriin. Tuomas rönkötti jo etuovea, oli tietysti nähnyt kahvilan valot torin yli, ja Millan profiilin niitä vasten. Huokaisten Milla nousi ja avasi oven.

”No mikä hätänä, katkesiko taas vedet?” Milla kysyi.

”Ei kun yksi tyyppi etsii minua”, Tuomas sanoi olkansa yli pälyillen. ”Voisinko piileksiä keittiössä sen aikaa, että se luovuttaa?”

Milla pyöräytti silmiään. Mihin ihmeeseen Tuomas oikein oli sekaantunut? Huhut olivat alkaneet kiertää kylillä

melkein heti Virukosken pojan paluun jälkeen. Vuokra-asunto keskustassa ei voinut olla halpa, mutta Tuomas ei käynyt päiväsaikaan missään eikä vastannut suoraan, kun töistä kysyttiin. Ei kukaan halunnut uskoa, että oman kylän poika olisi sekaantunut hämărăhommiin, mutta jostain rahojen oli tultava.

Omaa väkeä piti silti auttaa, vaikka Tuomas kuinka olisi välillä rasittava. Milla osoitti keittiöön sanaakaan sanomatta. Pian torille ilmestyi punaiseen untuvatakkiin, kirkkaanvihreään pipoon ja saman väriseen kaulaliinaan pukeutunut keski-ikänen ylittänyt nainen, joka vilkuili ympärilleen aamuhämärällä torilla kuin paraskin agentti vakoilutrillerissä.

Nainen pyörähti pari kertaa ympäri ja jatkoi matkaa torin toiselle laidalle.

Milla purskahti nauruun.

”Tuomas, olisit sanonut, että sä piileskelet äidiltäsi”, Milla huikkasi keittiöön. ”Saat olla täällä vaikka koko päivän jos haluat.”

Helmiina Virukoski oli Katajalahden virallinen puuhanainen: alakoulun rehtori, paikallisten Marttojen puheenjohtaja ja keskustan elävöittämistoimikunnan sihteeri. Helmiina Virukoskella oli myös vakaita näkemyksiä ainoan poikansa elämästä, tulevaisuudesta ja työnäkymistä.

Milla nakkasi Tuomakselle tuoreen korvapuustin lohdu-tukseksi. Surkean näköinen Tuomas kyhjötti keittiötikkailta ja yritti hukuttautua villapaitaansa, mutta piristyi silmin nähden saadessaan tuoreen pullan käsiinsä.

”Tämä on edelleen lämmin”, Tuomas sanoi hymyillen kuin juuri uunista tullut leivonnainen olisi joulun ihme.

”Tietty on, ei ne uunista kylminä tule”, Milla tokaisi. ”Mä meen nyt rakentamaan mun piparkakkutaloa, ettei Helmiina tule etsimään täältä.”

”Milla, kiitos... piilopaikasta. Ja tästä. Ainoa oikea pulla”, Tuomas mutisi. ”Välillä on vaan pakko saada tauko, ymmäräthän?”

”Joo, kyllä mä ymmärrän. Oikea pulla, vaikka onkin vasemmalla kädellä alustettu”, Milla sanoi virnistäen ja sulki keittiöön vievän oven.

Aamupäivä sujui pitkälti askelmerkkien mukaan. Liikkeen ovi kävi ahkerasti, ja vitriini tyhjeni niin, että lounasaikaan oli jo hoppu täyttää mozzarellasämpylöitä, croissantoja ja ruisnappoja nälkäisille asiakkaille. Kahteen mennessä salaattiannoksetkin olivat hupenneet olemattomiin. Pari lastenkirjaakin oli mennyt kaupaksi. Naapurikorttelissa käsityökauppaa pitävä Satu oli erityisesti ilahtunut tuoreesta käännöskirjasta, jonka värikylläinen kuvasto ja vauhdikas tarina houkuttivat pienen lukijan tutkimaan sivuja.

”Just sopiva kummitytön parivuotiaalle”, hän totesi. ”Onko pakkaustarvikkeita?”

”Toki, katso tuolta alakaapista”, Milla opasti. Parasta Katajalahden torilla oli yhteishenki: yrittäjät auttoivat toisiaan, pois lukien tietysti Se jota ei mainita.

Siinä samassa Tuomas, jonka Milla oli jo autuaasti unohtanut, ryntäsi takahuoneesta suoraan päin Millaa. Tuomaksen jo kylmä kahvinjämä roiskui Millan keltaiselle paidalle. Tuomas ei edes pysähtynyt, vaan kolisteli vain etuovesta ulos hartiat lyyssä, silti muita asiakkaita päätä pidempänä.

”Mitä helvettiä?” Milla kivahti puoliääneen ja katsoi Tuomaksen loittonevaa selkää. ”Annan sun piileksiä täällä, ja tässäkö on kiitos?”

”Se on mennyt ihan kummalliseksi, kylilläkin puhutaan”, Satu sanoi ja köynysi ylös kaapista. ”Silloin harvoin kun se käy ulkona, ei edes tervehti, vaan on ihan omissa maailmoissaan.

Kai se on niin olevinaan, kun kävi etelässä opiskelemassa, ettei meikäläisten seura enää kelpaa.”

”No oli se koulussakin aina vähän semmoinen outolintu, istui itsekseen vaan tuhertelemassa jotain. Kai se silloin jo piirteli niitä koneitaan, eikä muiden jutut kiinnostaneet.”

Satu nyökytteli napatessaan tiskiltä vielä iltapäiväkahvipullan mukaansa. Lyödessään voisilmäpullaa kassakoneeseen Milla näki Sadun olan yli, kuka ikkunan takana hölkkäsi kohti hänen kahvilaansa posket rusottaen ja kultaiset hiukset talvipäivän auringossa kimmeltäen.

Kristian. Kristian oli poikkeamassa hölkkälenkillään Kirjapuustiin, ja Millalla oli kahvit paidalla ja tukka sekaisin. Myös Kristian Björk oli paluumuuttajia Katajalahdella: hän oli käynyt Jyväskylässä opiskelemassa liiketaloutta ja oli nyt mukana kehittämässä Katajalahden keskustan yrittäjäpuistoa. Kristian poikkesi melkein joka arkipäivä ostoksilla Kirjapuustissa, ja pieni ääni Millan takaraivossa toivoi, että käyntien syy olisi muukin kuin kollegiaalinen.

”Erinomaista iltapäivää!” Kristian tervehti heti ovelta. ”Mitäpä kuuluu lempikahvilayrittäjälleni?”

”Hyvä sää on tuonut mukavasti asiakkaita”, Milla sai sanottua ja ryhdistäytyi sitten. ”Huomasitko, että aloitin joulukalenterin? Julkaisen siitä kuvat kaikkiin kahvilan somekanaviin. Toivotaan, että se vetäisi viikonloppuna kävijöitä lähikunnistakin.”

”Minä kyllä ihailen... asennettasi”, Kristian täydensi sanoja hakien. Milla tuijotti sinisiin silmiin. Toivottavasti he takeltelivat samoista syistä. Vaikka toisaalta ei Millalla kyllä ollut aikaa rakkaudelle, ellei sitten rakkaus hölkkännyt hiukset hulmuten suoraan hänen kahvilaansa.

Milla läpsäisi itseään henkisesti poskelle. Kristian oli liiketuttava, paino molemmilla sanoilla. Kuiskuttelivat hyrräävät hormonit mitä tahansa.

”Leivoin aamulla näitä pipariviinereitä”, Milla sanoi jotain sanoakseen. ”Haluatko maistiaisen?”

”Kiitos, otan vain espresson. Syön muuten lenkin edestä kaloreita juostessani.”

Hetken päästä Milla katseli ikkunasta, miten Kristian hölkäsi torin halki pieni take away -espresso kädessään. Vielä jonain päivänä hän saisi Kristianin maistamaan viinereitään. Kyllähän Milla ymmärsi, etteivät Kristianin lenkkeilyasua pingoittavat lihakset syntyneet pelkällä ajatuksen voimalla, mutta tavoitteellisinkin ihminen kaipasi silloin tällöin hemmottelevaa herkkuhetkeä.

Valitettavasi Millan täydellisen päivän raiteet katkesivat pian kivivöyryyn puhelinsoiton muodossa.

”Tarkastaja Aure Laakko täällä Katajalahden Ympäristöterveydestä päivää”, tervehti reipas ääni.

”Hei loistavaa, soitatteko te niistä torialueen tukkoon jäätyivistä ränneistä?” Milla innostui.

”Ei, nyt olen valitettavasti kyllä aivan eri asialla”, tarkastaja Laakko sanoi. ”Tehän olette Kirjapuusti-kahvilan omistaja?”

Millan sydän hyppäsi kurkkuun. ”Kyllä, viime elokuussa avasin oman liikkeen.”

”Nyt on niin, että olemme saaneet ilmoituksen rotista kiinteistössänne. Tulemme huomenna tarkastamaan tilanteen, mutta jos tosiaan tällainen tuholaisilanne on, niin kannattaa varautua sulkemaan ovet hyväksi aikaa, kun loukutetaan ja myrkytetään, ja laitetaan hygienia-asiat kuntoon.”

Syvässä shokissa Milla katsoi ympäri tahratonta liiketilaansa. Hän ei ollut nähnyt merkkiäkään rotista, ei edes talvipesän paikkaa etsivää hiirtä syksyllä. Olihan kiinteistö toisaalta vanha. Paniikki nousi. ”Tämähän on ihan kamalaa, ettekö voisi tulla jo tänään?”

”Olen valitettavasti ihan toisessa päässä aluetta, kun meillä on tässä yhdeksän kunnan asiat yhdellä ihmisellä hoidettavana, tiedätte varmaan mimmoista se on.”

Tarkastaja Laakko rupatteli vielä muutakin, mutta Millan ajatukset uivat jo remontissa, konkurssissa ja maailmanlopussa.

”Kiitos hei ja huomiseen”, Milla mumisi ja sulki luurin. Kuin unessa hän laahusti ovelle, käänsi Avoinna-kyltin pois näkyvis-tä ja veti sälekaihtimet alas.

Tämä oli maailmanloppu, ainakin Millan maailman. Jos joku asiakas oli nähnyt rotan, sana kiertäisi varmasti jo kylil-lä ja Kirjapuusti menettäisi kaikki asiakkaansa. Mutta miksei kuka ikinä ilmoituksen olikaan tehnyt ollut tullut sanomaan suoraan Millalle heti rotan nähtyään? Hän olisi voinut aloittaa tuholaistorjunnan heti, välittömästi, kontrolloida vahinkoja. Ja missä ne rotat edes piileskelivät?

Rotat pitävät ruuasta. Ne olisivat siellä, missä elintarvikkeet-kin. Jos tarkastaja Laakko ei pääsisi tänään, Milla tarkastaisi paikat aivan itse. Hän haki siivouskomerosta työkalupakin. Kiitos rakennusinsinööri-isän, pakista löytyi kaikki tarpeelli-nen suurempaankin urakkaan. Hän otti esiin tehokkaimman taskulamppunsa ja heittäytyi lattialle tiskin taakse. Ihan vain tutkimaan, eikä suinkaan vetämään itkupotkuraivaria lattialla, vaikka mieli teki.

Puolta tuntia ja montaa hiki virraten päräytettyä kirosanaa myöhemmin Milla oli varma, ettei varsinaisen kahvilatilan puolella ollut merkkiäkään rotista. Ei tiskin alla, ei nurkissa, ei kaappien alla, ei kirjahyllyjen jalkalistoissa. Ei edes papanan papanaa, puhumattakaan varsinaisista koloista tai jyrsimisen jäljistä.

Keittiön vuoro. Millan rakas keittiö oli postin entinen lajit-teluhuone. Nyt vasemmalla seinällä olivat täysikorkuinen pa-

kastin ja jääkaappi, ja niiden vieressä uudenkarhea hella. Vedet ja viemärointi oli tuotu rakennukseen jälkikäteen takaseinän puolelta, ettei kauniita lautalattioita ollut tarvinnut rikkoa. Tiskikone oli nyt takanurkassa, ja vesipiste suoraan tilan ainoan kapean ikkunan edessä.

Kaikki muu oli remontoitu perinpohjaisesti Millan ottaessa tilan kahvilakäyttöön. Yhtä osaa lukuun ottamatta.

Milla käänsi katseensa todennäköiseen syylliseen. Vanha lajittelutaso ja lokerikot olivat olleet niin tunnelmalliset, muistutus rakennuksen historiasta. Hän oli päättänyt säästää ne osin tunnesyistä, ja toisaalta työtaso oli tukevaa pyökkiä, aikoinaan jostain etelästä tuotu ruukinpatruunan varoilla, kun kyläkeskusta 150 vuotta aiemmin rakennettiin. Hyllyt ja taso oli asennettu silloin, eikä kukaan taatusti ollut katsonut kiinteiden hyllyjen taakse niiden puolentoista vuosisadan aikana.

”Ei saatana!” kirosi Milla. Nyt tulisi sorkkaraudalle töitä.

Kun kaikki pienet maustepurkit ja kuorrutetuubit olivat kahdessa isossa korissa, Milla rusautti sorkkaraudan seinälaastin ja puisen lokerikon väliin. Valtavan narahduksen kera koko pyökkipuinen lokerorivistö takaseinineen kampeutui irti. Millan yhtäaikaiseksi kauhuksi ja helpotukseksi sen takaa paljastui vain lisää laastia, joka pöllysi nyt osin murentuneena pitkin Millan hetki sitten niin puhdasta keittiötä.

Jäljellä oli enää alakaapisto. Sydäntä riipaisi kammeta ikivanha pyökkilevy irti, mutta Milla teki sen niin lempeästi kuin pystyi. Kiinteän kaapiston takana oli viimeinen paikka, mistä rottia voisi löytyä. Milla tuijotti kaappia kuin härkä tunkeilijaa laitumellaan. Hän melkein tunsu, miten sarvet kasvoivat otsalohkoon, kun päättäväinen raivo nosti päätään.

Nyt ei ollut sijaa säälille. Eikä luovuttamiselle!

Milla asetti sorkkaraudan lokerikon ja seinämän väliseen

pikkuruiseen aukkoon, sulki silmänsä ja rusautti osat erilleen. Hän nyhykäisi. Osin jännityksestä, osin surusta, kun joutui turmelemaan ajan patinoimaa kalustetta.

Milla otti jaloilleen tukevan asennon ja kiskoi. Pulssi hyp-päsi pilviin, kun kaapiston taakse avautuvassa tilassa rapsahti. Jotain valui pitkin kaapiston taustaa kahisten ja putosi lattialle. Millan sydän jysähti: oliko ääni silputtua puuta vai rotan pa-panoita?

Kesti pitkään, ennen kuin hän pystyi liikahtamaan ja sai kurkistettua kaapin taakse. Kun hän näki, mikä äänen oli aiheuttanut, hän putosi istualleen lattialle.

Ensimmäiset tulivat kyyneleet. Sitten hervoton naurunpuuska.

”Tämmöinen trilleri ei kyllä ole mistään kotoisin. Tätä vauhtia alkaa olla nitroille tarvis”, Milla totesi ääneen.

Kun hengitys hekottelun jälkeen tasaantui, Milla kiskoi kaappia vielä hieman kesemmälle huonetta, jotta ylsi kurkottamaan seinänvierustalle. Nopea silmäys lattialle osoitti, ettei tässäkään kätöksessä ollut mitään epäilyttävää. Vain ohut pölykerros, ei outoa hajua, ei papanoita, ei karvatuppoja, eikä varsinkaan eläviä tuholaisia.

Rapsahdukset olivat putoavien kirjeiden ääniä.

Lattialla makasi kymmenkunta kirjettä, erilaisissa kellastumisen asteissa. Milla katsoi ensimmäisen postileimaa: se oli yli kolmekymmentä vuotta vanha. Milla keräsi kirjeet ja lakaisi kaapin taustan, mutta enempää Milla ei voinut tähän hätään tehdä. Täytyi odottaa huomiseen ja tarkastajan käyntiin.

Eeva ja Aleks! Kummitädille pitäisi ilmoittaa, ettei tämä tulisi aamuvarhaisella vuoroonsa, samoin Aleksille, että ainakin huominen työvuoro oli peruttu. Milla kaivoi kännykän esiin ja alkoi naputella viestiä Kirjapuusti-ryhmään. Hän yritti olla lyhytsanainen, mutta viesti tilanneraportteineen virahiti pitkäksi. Kaikessa surkeudessaan tilanne tuntui vaativan myös runsasta

hymiöiden käyttöä. Huumori auttoi edes vähän, vaikka juuri nyt ei naurattanutkaan.

Ok, pidän Emman siinä tapauksessa huomenna kotona päikystä. Voimia, ja soita jos tarviit apua! Aleksi vastasi heti.

Kirjeet kainalossaan Milla suuntasi siivouskomerolle, otti telineestä mikrokuituliinan ja alkoi pyyhkiä pölyjä kirjekuorista. Hän käsitteli löytöjään varoen. Osa kuorista näytti ikivanhoilta ja kulmistaan hapertuneilta. Yhden kulmasta rapsahti irti pieni pala Millan hellävaraisesta otteesta huolimatta.

Milla kaatoi jääkaapista itselleen porkkana-appelsiini-inkivääri-smoothieta ison lasillisen ja uppoutui kirjekuori sylissään suosikkituoliinsa. Tuolin hän oli saanut tupaantuliaislahjana liikkeen avajaispäivänä. Sari oli itse päällystänyt vanhan, mutta ryhdikkään lepolassen raheineen. Tummansininen, nukkainen huonekalukangas sitruuna- ja sitruunankukkakuviointeina oli syötävän kaunis. Puun vihreät lehtikuviot viimeistelivät tuolin ilmeen. Päivisin hänellä ei ollut koskaan aikaa lekotella tässä, mutta näin iltaisin kyllä. Eipä tuoliin tuskin olisi päässytään kahvilan aukioloaikaan ilman kyynärpäätaktiikkaa – tai vaihtoehtoisesti mittavia lahjuksia.

Milla tarkasteli löytöään. Olisi ollut järkevää jättää asioiden tarkempi tutkiminen aamuun, mutta Milla tunsu itsensä. Uni ei tulisi, kun hän kuvittelisi toinen toistaan villimpiä vaihtoehtoja kirjeiden mysteeristä.

Kirjeitä oli yhteensä yksitoista. Muutama näytti suoraan laskuilta tai muilta virallisilta yhteydenotoilta, joita koskevat asiat oli varmasti jouduttu aikaa sitten ratkomaan muuta kautta. Ne Milla siirsi sivuun ja keskittyi kiinnostavampaan osaan löytöään.

Muiden kuorien päällä olevista käsialoista näki, että kirjeet olivat eri henkilöiden lähettämiä. Myös kuoret olivat keskenään erilaisia. Joukossa oli kaksi kirkkaanpunaista kuorta, muutama

vaaleanvihreä, yksi keltainen. Komein kuorista oli koristeltu hopeatähdin. Pariin oli piirretty kynttilöitä ja joulukuusia. Melkein jokaisessa näytti olevan säntillisesti lähettäjän tiedot.

Milla otti puhelimen taskulampun lukuvaloksi nähdäkseen postileimat. Nopea tarkastuskierrös osoitti, että kuoret olivat olleet kätkössään kymmeniä vuosia: vanhin oli sotavuosilta ja uusin kahdentoista vuoden takaa. Houkutus avata edes yksi kokeeksi oli lähes ylitsepääsemätön, mutta Milla malttoi mielensä. Mitenköhän pitkään kirjesalaisuus oli voimassa?

Hän levitti kirjeet viuhkaksi käsissään ja löyhytteli kasvojaan. Jännitys oli nostanut hien jälleen iholle. Milla naputti hakukoneeseen: ”kirjesalaisuus Suomessa”. Jo ensimmäinen osuma hillitsi tehokkaasti halua avata kuoria. Minilex ohjeisti ponnekkaasti: ”Viestintäsalaisuuden loukkauksesta voidaan tuomita sakkoon tai vankeuteen maksimissaan kahdeksi vuodeksi.” Milla etsi vielä hetken löytääkseen tiedon, oliko kirjesalaisuudessa jonkinlaista perälautea. Nämä kirjeethän olivat ikivanhoja, jospa ”salaisuus” olisi jo rauennut. Mutta ei, edes vihjettä sellaisesta ei löytynyt.

Milla huokasi. Jännittävä löytö oli hetkeksi pehmentänyt rottakatastrofin aiheuttamaa shokkia, mutta nyt voimat olivat poissa. Kylmäkaapissa olisi ollut yön yli lepäämään siirrettyjä herkkuja, mutta ei tehnyt mieli edes lohturuokaa.

Mutta onneksi oli Sarro!

Milla kurkotti sohvapöydältä *Intohimon portaat*. Hän antoi katseen levätä teoksen herkin siveltimenvedoin maalatussa kansikuvassa ja aistikkaasti sommitellussa otsikon kalligrafiassa ennen kun avasi kirjan. Viiden minuutin kuluttua hän kiipeili intohimon portaita sellaisella innolla, ettei nähnyt eikä kuullut mitään muuta. Päivän muu draama haalistui kuin vanha valokuva, ja turhautuneet ajatukset haihtuivat sinisii-piperhosen siivin vaaleanpunaisen taivaan ääriin. Kuumaakin

HUIPPUSUOSITTU JOULUKALENTERI NYT PAINETTUNA KIRJANA!

Milla Kotiari on yhdistänyt kaksi suurta rakkauttaan ja pyörittää unelmiensa kirjakahvilaa vanhassa Katajalahden postitalossa. Romantiikaksi riittävät Linda Sarron menestyskirjat.

Kanelintuoksuinen kahvilaunelma kokee kolauksen, kun Kirjapuustista tehdään perätön valitus. Väitettyjä rottia etsiessään Milla löytääkin kirjeitä vuosien takaa ja päättää toimittaa ne perille. Tehtävä osoittautuu haastavaksi pullantuoksuisen kahvila-arjen päivittäisten kommellusten keskellä, eivätkä sitä helpota Katajalahden yrityspuiston kultakutrinen projektipäällikkö Kristian Björk sen paremmin kuin nurkissa hiippaileva vanha koulukaveri Tuomas Virukoskikaan.

Proosaa ja piparkakkuja on lämminhenkinen ja viihdyttävä kertomus ystävyystestä, omien unelmien seuraamisesta, rakkauden löytämisestä ja joulun ajan pienistä ihmeistä.

”Huikea teos, joka imaisi tehokkaasti mukaansa. [...]

Proosaa ja piparkakkuja on taitavasti kirjoitettu teos, joka saa hymyn huulille. Juuri sopivan jouluinen olematta liian siirappinen.”

– NIINA PENTTINEN, @v0ikku-kirjagrammaaja

WWW.LINDCO.SE • KL 84.2 • ISBN 978-91-8120-256-4

KANNEN KUVA SHUTTERSTOCK

KANNEN KUVA LUOTU HYÖDYNTÄEN TEKOÄLYÄ